

561

Mitt höfuð, Guð, ég hneigi

1. Mitt höf - uð, Guð, ég hneig - i að hjart - að stíg - a
 2. Ég bið þig, fað - ir blíð - i, um bót í lífs - ins
 3. Og þótt ég öðl - ist eig - i, gef ei ég þreyt - ast
 4. Og þótt ég öðl - ist eig - i, gef ei ég kvart - a

meg - i í bljúgr - i bæn til þín. Lát
 stríð - i í Jes - ú nafn - i nú. Í
 meg - i sem best að biðj - a þig. Þú
 meg - i né mögl - a mót - i þér. Ég

heims ei glys mér grand - a en gef mér bæn - ar -
 hæð - ir hjart - að mæn - ir, þú heyr - ir all - ar
 einn veist tíma' og tíð - ir, ég treyst - i því, um
 veit þú vilt hið best - a og víst ei læt - ur

and - a og hjart - ans and - vörp heyr þú mín.
 bæn - ir í Jesú nafn - i', í Jes - ú trú.
 síð - ir þú bæn - heyr - ir og bless - ir mig.
 brest - a það neitt er get - ur gagn - að mér.

5. Og þótt ég öðlist eigi,
 gef ei ég hugsa meg:
 „Mín bæn til einskis er.“
 Þótt ekkert annað fái' eg,
 í auðmýkt hjartans má eg
 í von og trausti tengjast þér.

6. Sá andans andardráttur
 sé óslítandi þáttur
 á milli mín og þín.
 Þá barnslegt hjarta biður
 þín blessun streymir niður.
 Ég fer til þín, kom þú til mín.